

Forslag til lov om forlængelse af byggestøttelovgivningen.

(Fremsat den 14. januar 1954 af indenrigs- og boligminister *Kjærbøl*).

I lov nr. 235 af 30. april 1946 om byggeri med offentlig støtte, jfr. lovbekendtgørelse nr. 288 af 14. juni 1951 samt lov nr. 135 af 5. april 1952 og i lov nr. 117 af 15. marts 1947 om finansiering af boligbyggeri med særlig byggemåde, således som denne er

ændret ved lov nr. 108 af 21. marts 1950 og lov nr. 252 af 14. juni 1951 forlænges gyldigheden af de bestemmelser, der udløber med udgangen af finansåret 1953—54, indtil udgangen af finansåret 1954—55.

Bemærkninger til lovforslaget.

Den 31. marts 1954 udløber lov om byggeri med offentlig støtte af 30. april 1946 med senere ændringslove — jfr. lovbekendtgørelse af 14. juni 1951 og lov af 5. april 1952 — og lov om finansiering af boligbyggeri med særlig byggemåde af 15. marts 1947 med senere ændringer.

Ved regeringens tiltræden den 1. oktober d. å. stod det regeringen klart, at et af de største spørgsmål, som i første række måtte underkastes behandling, var byggestøtte- og lejelovsproblemerne, og regeringen gik da også straks i gang med at foretage en analyse af problemerne som grundlag for udarbejdelsen af lovforslag. Regeringens hovedsynspunkter er — således som de fandt udtryk i statsministerens tale ved åbningen af folketingsåret 1953—54 — at der må tilstræbes et huslejeniveau, der kan bæres af de jævne indkomstklasser, at der må ydes særlige tilskud til nedbringelse af lejen for familier med børn og alders- og invaliderentemodtagere, at finansieringen af nybyggeriet må tilrettelægges på en sådan måde, at boligstøtten fortrinsvis kommer de mindrebedidlede familier til gode, og således at interessen i at anvende billige byggemetoder stimuleres, at en forøgelse af boligproduktionen ved sæsonudjævning, rationalisering og anvendelse af nye byggemetoder, hvorved også den ufaglærte arbejdskraft i stigende grad kan an-

vendes i byggevirksomheden, må tilstræbes, og at der bør gøres en indsats for de familier og enligstillede, der er særlig ramt af bolignøden.

Det har ikke været muligt for regeringen allerede nu at udarbejde lovforslag, idet regeringen ikke ønsker at fremsætte forslag i folketinget til ændring af lovene, forinden den har haft mulighed for at udarbejde forslag, der i enhver henseende er gennemarbejdede og underbyggede.

Selv om det må erkendes, at byggestøttelovgivningen som følge af udviklingen siden krigsafslutningen — herunder ikke mindst prisudviklingen — tiltrænger en revision, må man dog samtidig konstatere, at loven har haft overordentlig stor betydning for boligbyggeriet i efterkrigsårene, og at loven i alt væsentligt har virket efter sin hensigt: at fremme byggeriet, at begrænse huslejestigningen i nybyggeriet og at højne boligstandarden, og de resultater, der hidtil er opnået, gør det ikke betænkeligt at lade lovgivningen være uændret i kraft nogen tid endnu.

En forudsætning for et stort boligbyggeri med en stabil byggerytme er det, at der på længere sigt er sikret de byggende en betryggende finansieringsordning som f. eks. den, der findes udtrykt i byggestøttelovgivningen. Den uvished, der i øjeblikket hersker om fremtiden på dette område, må befrygtes